

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

ธรรมะยาต้านทานโรค

เมื่อวานนี้คนมาก แลวงสองฟากถนนยาวเหยียด เลยประตูวัดออกไปอีกข้างนอก ประตูวัดสวนแสงธรรม มากจริง ๆ มากทุกวัน ไปคราวนี้ไม่มีคำว่ำน้อย ถ้ายาบัตร ๙๐ บัตร ร้อยกว่าบัตร ๘๐-๙๐-ร้อยกว่า ๆ อยู่ตลอด วันไปที่แรก ๖๐ กว่าบัตร ๖๖ หรือใจ จากนั้นมากก็ถี่ขึ้นเรื่อย ๆ เราก็อสงสาร หัวใจไม่มีที่ยึดที่เกาะ สมบัติเงินทองข้าวของเต็มโลกช่วยอะไรไม่ได้นะ จิตใจไม่มีหลักยึดเสียอย่างเดียวเคว้งคว้าง อันนี้แหละที่เราสงสารมากเป็นห่วง คือหลักใจไม่มีเลย ๆ หลักทรัพย์เพื่ออะไรถ้าหัวใจไม่มีเป็นหลักแล้วเอาอะไรมาเป็นหลัก หลักทรัพย์ไม่มีความหมาย มีเงินก็ร้อยก็พันล้านก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เจ้าของเลอะเทอะไม่ปฏิบัติตัวให้ดีไม่เป็นท่า หลักใจจึงสำคัญ

ชาวพุทธเราเมืองไทยนี้ไม่มีหลักใจเลยจะทำยังไง ไปที่ไหน ๆ มันบอกชัด ๆ เลยกิริยาอาการที่แสดงออกทุกอย่างบอกตลอด ๆ มีแต่เรื่องกิเลสออกทำงาน ธรรมไม่มี ยิบ ๆ แะบ ๆ เลยทำยังไงกัน จึงนำวิตกวิจารณ์ เมื่อวานก่อนจะจากมาก็ได้เทศน์หลักใจให้มีธรรมเป็นเครื่องยึด ไม่งั้นเหลวไหลหมดนะ เป็นห่วงใจมาก ในเมืองไทยเราไม่ห่วงอะไร สมบัติเงินทองข้าวของเต็มแผ่นดินเราไม่ได้ห่วง พออยู่พอกินพอเป็นพอไปทุกภาคไม่อดตาย แต่เรื่องใจนี่ซิเรื่องอดตาย

เศรษฐีมหาเศรษฐีใหญ่เท่าไรรยังมีแต่ความทุกข์ มีแต่พินแต่ไฟเผาไหม้อยู่ในหัวอกนี้ ใหญ่เท่าไรกองไฟนี้ยิ่งใหญ่ นะ เราอย่าว่าความสุขใหญ่ นะ เราอย่ามองข้าม มองเอาความจริงซิ เหล่านี้มีแต่พินแต่ไฟเผาไหม้ ใหญ่เท่าไรรยิ่งใหญ่ ไม่ได้มีความสุขนะ นั่นแหละหลักใจไม่มี.ธรรมไม่มีเป็นอย่างนั้นละดูเอา มีแต่มาไอ้อวดกันอยู่ภายนอก ข้างในเป็นไฟไม่ดูกันเลย นี่ละกิเลสหลอกคนหลอกอย่างนี้ เอาอะไรมาประดับหน้าร้านข้างหลังมีแต่ซี่เต็ม ๆ เสร็จจริง ๆ นะ

วันหนึ่ง ๆ หากความสงบใจไม่ได้หากความสุขไม่ได้มนุษย์เรา ความสุขความทุกข์มันอยู่ที่ใจ ไม่ได้อยู่ที่กายอะไรนักหนานะมีเล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้าใจไม่สำคัญกับมันนั้นก็ไม่วุ่นวายร่างกายนะ เจ็บไข้ได้ป่วยเป็นไปได้ด้วยกันนั้นแหละ แต่สำคัญที่ใจไปยึดไปแบกไปหามให้หนักเบาต่างกันตรงนั้นแหละ ใจไม่มีหลักยึดใจไม่มีหลักแบกแน่ ๆ จามพิกมากี่วิ่งหาหมอ ๆ พวกบ้าหาหมอ ตัวของตัวเองไม่มีเลย หายใจจุมกคนอื่น เออะอะวิ่งหาแต่หมอ เป็นบ้าไปเลยนะไม่ใช่ธรรมดา ประสาโรคมันเกิดขึ้นตรงไหนก็ดับตรงนั้น

ไม่ดับมันตายก็ตายซิ เกิดมาเพื่อตายนั่นแหละจะเกิดมาเพื่ออะไร สัตว์โลกทั่วไปเกิดแล้วตายทั้งนั้น หลักยึดไม่มี เหลวขนาดนั้นแหละเมืองไทยเรา

ไม่รู้ระบุว่าเจ้าของเหลวไหลทางด้านจิตใจ เป็นบ้าแต่วัตถุ สร้างขึ้นจรดจรวดดาวเทียม สร้างขึ้นเผาหัวใจเจ้าของไม่รู้ โห ดิดหนี่ดิดลินเขาพะรุงพะรัง ธนาคารเป็นผู้กอบโกยเอาเงิน นั้นละตาอยู่ เราได้เทศน์เรื่องตาทินตาทาอยู่ ตาทินตาทาไปหาปลาตะเพียนมาได้ แบ่งกันไม่เป็นให้ตาอยู่มาแบ่ง ตาอยู่ก็ตัดเอาข้างหัวให้ตาทินเสีย ทางหางให้ตาทาเสีย ท่อนกลางตาอยู่เอาไปกินเงียบ ๆ นี่ก็ทางธนาคารเป็นตาอยู่ กินตลอดพูดตรง ๆ อย่างนี้จะผิดไปไหน เรื่องมันเป็นอย่างนั้นเราพูดอย่างนั้นผิดไปหรือ

เป็นบ้าสร้างนั่นสร้างนี่ สร้างแข่งกันเอาหน้าเอาตา หน้าก็มีตาก็มีเป็นบ้าขนาดไหนมนุษย์เรานะ พิจารณาดูซิ เอาธรรมเข้าไปจับกันซึ่งรู้ความจริง มีแต่กิเลสหลอกอยู่ตลอดเวลาได้เรื่องอะไร หาความสุขมาอดกันทั้งที่มันไม่มี มีแต่กองทุกข์ทั้งนั้น เต็มบ้านเต็มเมือง มีความสุขที่ตรงไหน มีแต่กองทุกข์ทั้งนั้นแหละ ระบายออกมาปากไหนก็มีแต่ปากกองทุกข์ ๆ อมแต่กองทุกข์เอาไว้เต็มหัวอก สุขชนิดหนึ่งจะออกมาแสดงไม่มี เพราะไม่ได้ปฏิบัติตัวเพื่อความสุข วันหนึ่งหาความสงบเย็นใจแม้ ๕ นาที ไม่มีจะว่ายังไง ถ้าจุดนั้นเสียอะไร ๆ ก็เสียหมด

ไปที่ไหนเห็นแต่คนเป็นบ้าจนกระทั่งได้มองดูเจ้าของ หรือกูนี่เป็นบ้านะ มองดูก็ไม่เป็นบ้า มองออกก็ไม่เป็นบ้านี่ ก็รู้ชัด ๆ อยู่เจ้าของไม่ได้เป็นบ้า ที่นี้ทำไมจะไม่มองเต็มหูเต็มตาดูเต็มหัวใจละ เรื่องโลกมันดั้นเป็นยังงัยกันบ้าง มันแบบเดียวกันหมดนะไม่มีใครแปลกต่างกันเลย โห อำนาจกิเลสกำลังรุนแรงนะเดี๋ยวนี้ รุนแรงมากเทียวโลกจะไม่ใช่ผู้เป็นคนไปแล้วเพราะกิเลสมันรุนแรง กิริยาอะไร ๆ มีแต่กิเลสล้อมหน้าล้อมหลัง ๆ ธรรมแยกออกชนิดหนึ่งไม่มีจะทำยังไง มนุษย์ทั้งคนมีความหมายอะไร มีคุณค่าอะไร ไม่ได้มี มีแต่ฟินแต่ไฟเผาไหม้ตลอดเวลา

วันนี้ทางกรุงเทพเหงาหงอยละ เงียบ ตอนเช้ายังไม่ถึง ๖ โมงเช้าดี หลังไหลเข้ามาเต็มวัด ที่จอดรถกว้างจอดได้ทั่วไปในบริเวณนั้น เนื้อที่ ๑๒ ไร่เป็นที่จอดรถเสียมากต่อมาก มากกว่าสถานที่เราอยู่ด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นรถจึงไม่ค่อยติดกัน ภายในมีที่จอดเยอะ คนมากจริง ๆ ได้สอนหลักใจให้เมื่อวานนี้ ให้ยึดธรรมเป็นหลักใจถ้าอยากเป็นตัวของตัวเองขึ้นมาบ้าง ไม่งั้นจะเหลวแหลกแหวกแนวอย่างนี้ตลอด ทั้งเขาทั้งเราหาที่ยึดกันไม่ได้ หาที่เกาะกันไม่ได้นะ นับแต่ชั้นมหาเศรษฐีลงมาหาที่เกาะไม่ได้นะ ต่างคนต่างไขว่ต่างคว่ำ มหาเศรษฐีก็คว่ำแบบหนึ่ง เศรษฐีก็คว่ำแบบหนึ่ง คนทุกข์คนจนคว่ำแบบหนึ่ง ต่างคนต่างคว่ำ เหมือนคนตกน้ำนั่นแหละต่างคนต่างคว่ำ คว่ำอยู่อย่างนั้น ไม่ว่า

เด็กไม่ว่าผู้ใหญ่ตกแบบเดียวกัน นี่ก็เหมือนกันไม่ว่าเศรษฐีไม่ว่ามหาเศรษฐีตกลงห้วงน้ำแห่งความยุ่งเหยิงวุ่นวายของกิเลสมันบีบเอา ๆ มัดเอา ๆ

ฟ้าหญิงเล็กท่านก็เสด็จมาเยี่ยม ๒ วัน ท่านไม่สบายเป็นโรคหลายชนิด เราก็ถวายธรรมท่านให้ท่านแยกส่วนแบ่งส่วน ก็รู้สึกที่ท่านปฏิบัติได้ดีนะ วันเราไปจากที่นี้ ท่านโทรศัพท์ท้วงมาท่านจะเสด็จมานี้ เราบอกว่ามากกรุงเทพแล้ว กำหนด ๓ วันว่าง วันไหนท่านจะมาท่านบอก มารับกันที่นั่น ดูเหมือนวันที่ ๖ วันเสาร์และประมาณวันที่ ๑๐ ท่านเสด็จมาอีก พระอาการท่านดีขึ้นเยอะ ทางด้านจิตใจดี ท่านเอาจริงเอาจัง ยาเกือบไม่จำเป็น ท่านได้ธรรมโอสถไปบอกยาเกือบไม่จำเป็น เร่งทางด้านจิตใจ กระปรี้กระเปร่า

กำลังใจสำคัญมากจริง ๆ นี้นะ โลกไม่ได้ดูหัวใจ ดูแต่ปูนนั้นอิฐนั้นหินนี้ทราย ไอ้หลังลายดูอย่างนั้น หลังลายก็กระดากเป็นบ้ำอะไรกันนักหนา จนเสียผู้เสียคน เพราะไอ้หลังลาย ผลิตขึ้นมาแล้วก็มาฆ่าตัวเองมันโง่หรือฉลาดมนุษย์เรา ผลิตขึ้นมาเพื่อใช้ประโยชน์นะ สิ่งเหล่านี้เพื่อใช้ประโยชน์ไม่ได้เพื่อสังหารคน แต่คนโง่มันเอามาสังหารจนได้นั้นแหละ จิบหายเพราะอันนี้แหละหัวใจนะ ถ้ามองหัวใจสักนิดก็จะดี นี้ไม่ได้มองเลย มองดูหัวใจใดก็เป็นบ้ำไปกับสิ่งที่กล่าวนี้ หากความเย็นไม่ได้เลย ร้อนเป็นพินเป็นไฟ หากที่ยึดที่เกาะไม่ได้ตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตาย คุณธรรมในใจพอให้ความร่มเย็นไม่มีทำยังง

ให้ได้เห็นบ้างจิตใจสงบสักพักสองพักเท่านั้นก็รู้อเองว่าจิตกับสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ต่างกันอย่างไรบ้าง อย่างหนึ่งก็ไม่มีใครสอนอย่างวานะ เราก็เห็นใจอยู่ ผู้สอนต้องเป็นผู้มีหลักใจชี่ หลักใจหลักธรรม พระพุทธเจ้าสอนโลกท่านเป็นเศรษฐีธรรม ท่านเป็นทุกตะเข้ใจในธรรมทั้งหลายเมื่อไร ท่านไม่ทุกตะเข้ใจในเรื่องความทุกข์เต็มหัว ออกเหมือนพวกเรานี้ ท่านเต็มอยู่ด้วยบรมสุข เศรษฐีมหาเศรษฐีธรรมอยู่ในพระพุทธเจ้าหมด โปรดสัตว์ทั้งหลายจึงเย็นไปหมด ท่านผู้มาสั่งสอนพวกเราท่านมีหลักมีเกณฑ์ ครูบาอาจารย์ที่จะแนะนำสั่งสอนให้มีหลักมีเกณฑ์ทางด้านจิตใจนั้นบัววันร้อยหรือแทบจะไม่มีติดชาวพุทธเมืองไทยเราแล้วเวลานี้ มีแต่กิเลสเอาไปถูกลมหมด กิเลสเอาไปกินทั้งนั้นแหละ

เมื่อสองสามวันนี้ก็มีท่านผู้มีเกียรติมาเยี่ยมก็ได้พูดกันถึงเรื่องนี้ อดไม่ได้ก็ออกเสียบ้างให้เป็นข้อคิด เรื่องศาสนากลายเป็นโลก โลกกับธรรมจึงไม่แปลกต่างกัน พระกับโยมไม่แปลกต่างกัน วัดกับบ้านไม่แปลกต่างกัน เพราะคนทำให้เหมือนกัน นักบวชก็ทำตัวให้ลงเป็นแบบฆราวาส ฆราวาสก็ทำตัวให้หนักลงไปอีก เลยเลอะ ๆ เทอะ ๆ หมด มนุษย์เข้าไปอาศัยตรงไหนสกปรกตรงนั้น ๆ อาศัยศาสนาก็ทำให้ศาสนาเปื้อน

เปราะละเออะไปด้วย ได้พูดกันเรื่องอย่างนี้แหละ อดพูดไม่ได้มันคิดเสียพอเต็ม หัวอกจะว่าไง พอพูดก็พูดบ้างนะซี นี่ถ้าไม่ตั้งใจต่างคนต่างกระตักซึ่งกันและกันให้รู้เนื้อรู้ตัวแล้ว เมืองไทยเรานี้จะจมนะ เราอย่าตื่นเป็นบ้านะกับสิ่งเหล่านี้ อัฐ ปูน หิน ทราย เหล็กหลา มันไม่อดนะ มันอดที่หัวใจคนกับความสุชนั้น อดตรงนั้นนะ เวลานี้ โลกที่ร้อน-ร้อนเพราะอันนี้เองเพราะไฟเผาหัวใจ ไม่ได้ร้อนเพราะเหล็กหลาอัฐปูนหิน ทรายมาเผาอะ ใจนี้ต่างหากร้อน ไปหมายเอาสิ่งนั้นหมายเอาสิ่งนี้ก็วันเข้ามาเผาเจ้า ของ

ฟ้าหญิงเล็กท่านสนพระทัยมาก ท่านเป็นคนจริงจังอยู่นะ ทำอะไรทำจริง เวลา เชื่อ-เชื่อจริง-เคารพจริง ฉลาด เวลานี้ท่านกำลังหมุ่นเข้าทางธรรมะ เราก็สอนเน้นหนัก ทางหลักใจ เรื่องหยูกเรื่องยาเรื่องอะไร ๆ เหล่านี้ให้ยกให้หมอเขาให้หมด เราอย่าไป เป็นกังวล อย่าไปเป็นหมอแทรกกับหมอนะ เราให้เป็นเราให้เป็นหมอรักษาใจของเรา ให้ดีด้วยด้านธรรมะนะ ส่วนโรคภัยไข้เจ็บเป็นยังไงให้หมอบให้หมอเขาให้หมด เราอย่า ไปเป็นกังวล เรื่องของหมอเขาเรียนวิชามาแล้วในการรักษาโรค เราอย่าไปเป็นหมอ แทรกเขาให้เป็นกังวลแก่ใจเรา ให้เราเป็นหมอรักษาตัวของเราใจของเราให้ดี ให้แยก ประเภทกันออกให้ได้ ถ้าแยกอันนี้ออกแล้วจิตใจสงบไม่วุ่นวายนัก โรคภัยไข้เจ็บก็ไม่ รุนแรง แม้โรคจะรุนแรงรวดเร็วมันจะเป็นธรรมดา ๆ จิตใจก็มีกำลังขึ้นเรื่อย ดีไม่ดี ด้านทานโรคได้ ถ้าถึงขั้นแก่กล้าของธรรมะด้านทานกันได้

ที่ให้ว่า สกุกตวา พุทธ ธมฺม สงฺฆ รตนํ อันนี้เอง แต่เราไม่ได้นำธรรมะที่พระ พุทธเจ้าทรงเป็นในพระองค์เองแล้วมาสอนโลกด้วยความจริงนะ เราเป็นไปด้วยความ จำ เรียนความจำมาก็ไม่ถึงใจซี สกุกตวา พุทธรัตน ธมฺมรัตน สงฺฆรัตน โอสถํ อุตฺตมํ วรี พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นโอสถอย่างยิ่ง ไม่ทราบว่าเป็นโอสถอะไร จาม พิกก็วิ่งหาหมอแล้ววิ่งหาธรรมไม่มีแล้วจะเอาประโยชน์อะไรจากธรรม เมื่อใจไม่สนใจ ในธรรม

นี้ได้เคยฟัดกันมาแล้วนะถึงได้พูดอย่างอาจหาญ สิ่งเหล่านี้เคยมาแล้วทั้งนั้น ไม่ ใช่ว่าไม่เคยแล้วมาพูดไปอย่างนั้น มีชาติติดตัวเมื่อไรเข้าในป่าในเขา ไม่มีละกรรมฐานแต่ ก่อน ยาเม็ดหนึ่งก็ไม่ได้ติดยาม เป็นมาก็หัวชนกันเลยเอากันเลย จิตใจกล้าหาญเสีย อย่างเดียวเท่านั้น โรคภัยไข้เจ็บก็เป็นส่วนของธาตุของชั้นธัญอยู่ใต้อำนาจของจิต จิต เหนือมันอยู่แล้วจะเป็นอะไรไป นี่เคย ยิ่งใช้มาลาเรียนนี้แห่มหนักมาก เวลามันหนาว- หนาวสะบั้น ตัวสั่น ห่มอะไรไม่อุ่น ห่มก็หนักเฉย ๆ หนาวใช้จับสั่นนี้เราอย่าเข้าใจว่า เอาผ้ามาห่มจะอุ่นนะ ไม่ได้อุ่น หนักเฉย ๆ มันหนาวสะบั้นอยู่ภายในใจ อยู่ภายใน ร่างกายของเรา ไม่ได้เป็นอย่างผิวเผิน เพราะฉะนั้นห่มอะไรมันจึงไม่อุ่น ไม่ได้ห่มละ

เปลื้องออกหมดห่มผืนเดียว ให้มันเท่านั้น จะเป็นขนาดไหนก็ให้เท่านี้ พอพลิกจาก
หนาวเป็นร้อนก็เป็นไฟอีก ไม่เอาออกผ้าพันไว้ นั้น เปียกหมดเลย

ใช้จับสั้น เขาเรียกใช้มาลาเรียขึ้นสมองเป็นบ้านั้น แต่เราไม่ขึ้นหรือขึ้นก็ไม่รู้
แหละ มันหากพืดกันตลอดนะ เลยไม่ทราบอันใดขึ้นสมองอันใดลงสมอง ใช้หนักเท่า
ไรจิตยิ่งหนักถอยกันไม่ได้เลย นั้นละสู้กันให้มันเห็น สกุกตวา พุทธ ธมฺม สงฺฆ รตน
ให้มันเห็นประจักษ์ ถอนกันเวิกออก ๆ จิตหมุนเข้า ๆ ธรรมะดีออก ๆ อันนั้นกระจาย
ออก ๆ ให้มันเห็นชัดอยู่ในหัวใจ นี่ละของจริงไม่ใช่ของจำนะ เอาของจริงมาใช้ เป็นก็
เป็นจริง ๆ รู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ กำจัดได้จริง ๆ ธรรมะพระพุทธรเจ้าพระองค์ทรง
ทดลองแล้วถึงได้มาสอน ไม่ได้มาสอนแบบปาว ๆ

เวลานี้ธรรมะที่เป็นของจริงจะไม่เหลือค้างหัวใจของชาวพุทธเรานะ จะเหลือแต่
ความจำเต็มตำราเต็มหัวใจคน จำได้คล่องปาก โມ้กันเป็นบ้าน้ำลายไปเลย ความจริงไม่
เห็นมีในใจสักชนิดหนึ่ง เดียวนี้กำลังเป็น ไม่ได้มีอะไรเป็นสาระในธรรมทั้งหลายตามที่
ท่านสอนไว้

ให้พร